

Les restes mortals de José M. Hernández Garnica es traslladaran a Montalegre

Ferran Blasi / Barcelona

Organitzada per Montalegre, es va celebrar el 21 de juny a l'Auditori del Pati Manning una sessió que presentava diverses facetes: informativa, històrica i familiar, motivada per l'anunci del trasllat en el seu moment a una capella de l'església de Santa Maria de Montalegre, des del cementiri de Montjuïc, de les despulles del servent de Déu José María Hernández Garnica, un dels tres primers sacerdots de l'Opus Dei, ordenat el 1944. El trasllat ha estat autoritzat per la Congregació per a les Causes dels Sants, d'acord amb l'arquebisbe de Barcelona, el cardenal Lluís Martínez Sistach.

L'arquitecte que ha preparat el projecte, Antoni Maltes, va explicar les característiques de la capella, a to amb la senzillesa i la sobrietat del conjunt, en el qual tota l'atenció ha de confluir en el lloc de la reserva eucarística, on hi ha dos àngels en adoració, de Joan Mayné, que miren al sagrari, i on es trobarà en un punt adient una talla barroca de la Dolorosa, existent des de fa anys a l'església.

Un àmbit molt adequat per donar gràcies a Déu pels favors que puguin continuar arribant per la intercessió

d'aquell servent de Déu, el qual, per les notícies que es tenen, sembla correspondre a l'afecte que, com a tants altres llocs on va treballar, se li manifesta a Barcelona, ciutat de la seva naixença al cel el 7 de desembre de 1972, i on, arran de la seva ordenació, havia realitzat una àmplia tasca pastoral a través de la predicació de recessos i d'orientació espiritual.

L'acte va consistir en un col·loqui que va acompanyar l'entrevista d'una periodista, Mercè Miralles, a una neboda del Dr. Hernández Garnica, Teresa Temes Hernández. Aquesta va explicar records entranyables del servent de Déu, ja de l'època dels seus estudis per obtenir el doctorat en Ciències Naturals i el títol d'enginyer de Mines, i després els de filosofia i teologia necessaris per rebre els ordes sagrats, i enmig de tot això, el temps de la guerra.

Hom imaginava la sintonia en tota la família, en el cas de la qui ha parlat, filla d'una germana, que recordava, entre altres coses, que, tot just ordenat sacerdot, va poder-li donar la primera comunió. I era fàcil imaginar la preocupació de l'oncle per la formació humana i espiritual de tots els parents, i alguna cosa devia tenir a veure amb

Pilar Álvarez, Teresa Temes i Mercè Miralles, d'esquerra a dreta.

la motivació que va portar en el seu moment la Teresa Temes, llavors llicenciada en Filosofia i Lletres, a anar a Kenya.

Allí va treballar amb les altres persones de l'Opus Dei en la promoció d'activitats educatives, com la de Kianda College, que són a l'origen, en aquells engrescadors moments, dels afanys per a la plena integració de la dona africana i de les reeixides experiències de convivència interracial.

També el Dr. Hernández Garnica, en qui sant Josepmaria Escrivà de Balaguer havia dipositat tanta confiança en les tasques de govern, seguia

aquestes tasques molt de la vora, i lògicament eren sovint tema de cartes amb la seva neboda, la qual recorda la dita del fundador de l'Opus Dei: que no hi ha més raça que la dels fills de Déu, i tot el que ell esperava d'Àfrica. També l'experiència dels qui van assistir a aquesta sessió —unes 150 persones—, presidida per Pilar Álvarez, una antiga professora del Col·legi Canigó, i que va obrir Mn. Francesc Perarnau, rector de Montalegre, va ajudar a enfortir la convicció que la caritat del servent de Déu es manifestarà per mitjà de molts favors que obtindrà de Déu i qui sap si alguns de molt insignes.